

Sophia Drenth

Bloedwetten

EERSTE BOEK

Vonnis

eerste hoofdstuk

Koop het volledige boek

24

staaldruk

Staaldruk

www.bloedwetten.com

Staaldruk is een imprint van Quasis Uitgevers

ISBN 9789492099235

NUR 334

©2015 Sophia Drenth

Alle rechten voorbehouden

Tweede druk: april 2017

Omslagfoto: Natalia Drepina

Achterflapfoto: Frank Wiersema

Auteursfoto: Marieke Josselet

Voor mijn Mega,
die me leerde wat innerlijke kracht is.

I: V O N N I S

— 24 —

Het pistoolschot schalde door de afgeladen raadszaal.

De eikenhouten lambrisering dempte de knal. Kruiddampen bleven hangen en vulden de neuzen van alle aanwezigen. De scherpe geur had iets geruststellends: de absolute zekerheid van een geveld oordeel.

Raadsheer Roan Storm, gekozen volksvertegenwoordiger, snoof de wasem diep op en trad naar voren. Hij vormde een opvallende verschijning met zijn rode haar, kortgeknipt in de nek, langer bovenop. Een oorverdovende stilte hield de zaal in zijn greep. Het duurde hooguit twee tellen, beslist niet langer, een moment van complete rust voordat de hel losbarstte. Een glimlachje bestreek Storms gezicht, toen de vloedgolf van ontzetting enerzijds en jubelkreten anderzijds zich over hem heen stortte.

De executie was vlekkeloos verlopen. De stalen pen nagelde het gemaakte monster met het gezicht aan de vloer vast. Bloed, klodders hersenmaterie en botfragmenten besmeurden lukraak de houten vloer van de voormalige kroningsruimte. Langzaam lekten de gestolen levenssappen uit het gemaakte lichaam weg. Te lange armen eindigden in vlijmscherpe klauwen. Bonkige, korte benen rukten het hele pokdalige lijf uit proportie. Ongelooflijk maar waar: deze verwrongen gestalte was ooit als mens geboren. Het was maar een voorbeeld van de gruwelijke transformatie die gemaakt bloed kon veroorzaken. Storm had ze nog veel monsterlijker gezien.

Argasz de Doder had goed werk verricht samen met zijn maten. Geen van de omstanders was in gevaar gebracht. Niet voor niets

droeg de jager de naam de Doder. Hij was een vakman. Precies daarom had Storm hem voor deze klus uitgekozen. Hij knikte de ander toe. De jager had zijn hoed afgenomen uit respect voor de Gehoornde Vrouwe, het ultieme einde. Hij veegde een spat donkere smurrie van zijn zwarte, met grijs doorschoten baard en reikte Storm het staalwapen aan.

Storm keurde het morsdode schepsel geen blik meer waardig. In zijn groene ogen school een onwankelbaar zelfvertrouwen. Modieus geknipte gezichtsbehang of andere tierelantijnen waren niet aan hem besteed. Hij was een man met het gelijk aan zijn zijde en dat straalde hij uit. Zijn stem was helder en standvastig.

Storm moest zijn eerste zin een paar keer herhalen. Raadsvoorzitter Pierkman schoot te hulp door driftig met zijn ceremoniële staf op de vloer te slaan, onderwijl een luid 'orde, orde in de zaal!' roepend. Uiteindelijk kwamen de omstanders voldoende tot rust zodat Storm zich verstaanbaar kon maken: 'Dit, mijne dames en heren, is hoe men het beest terechtstelt. Zoals u ziet, doodt het staal ogenblikkelijk zodra het in de hersenen is geplaatst. Mits het staal niet wordt verwijderd, zal deze gemaakte morsdood blijven liggen tot het einde der tijden.'

Storm hield het aangepaste pistool hoog in de lucht, zodat iedereen het kon zien. 'En dit is het wapen dat het oordeel velst. Speciaal ontwikkeld om gemaakt leven snel en efficiënt uit te schakelen. Een bereikbare manier van zelfverdediging voor iedereen. Dit zijn de nieuwe tijden. Het is gedaan met het afslachten, met het onthoofden, het aan stukken hakken en verbranden. Vanaf vandaag kan iedereen zich tegen gemaakt bloed verdedigen. Mannen, vrouwen en zelfs kinderen als het moet.'

Hij aanschouwde de blikken rondom zich en genoot van de emoties die bijna tastbaar in de lucht hingen. Eindelijk deed hij al zijn bijnamen eer aan. De Rode Storm, de Rode Prediker en de Rode Weduwnaar waren er maar een paar van. Elk stempel droeg hij met trots. Priesterskind, hoerenzoon en man van het volk. Hij was het allemaal. Als zijn ziel een kleur had, was het de kleur van het bloed dat hij bereid was te vergieten. Precies daarom stond hij aan de zijde van het volkse blauw tegenover het rood van de adel, want het leven

had nu eenmaal een uitgesproken gevoel voor humor door rood de kleur van de tegenpartij te maken. De blauwe zijden cravate rond zijn hals liet geen enkele twijfel bestaan over zijn politieke voorkeur. Alles wat hij deed, deed hij uit naam van de menselijkheid. Hij was de storm die zijn geliefde geboortestad Stede nodig had, de gewelddadige omwenteling waar het volk zo naar hunkerde. Iemand die tegen het gekonkel van de hooggeborenen in durfde te gaan en dingen zag zoals ze waren. Gemaakt bloed was niet voorbestemd om zij aan zij te bestaan met mensen, met dezelfde rechten en plichten. Zijn aanhang was groot en groeide. Hij hoefde maar een blik opwaarts naar de galerijen met toeschouwers te richten, om zeker te weten dat het volk achter hem stond.

Tegenstanders had hij ook in overvloed. De woede en ontzetting onder de raadsleden kwam in een nieuwe stroom vrij, terwijl er van bovenaf nog steeds applaus en gejoel neerdaalde. Zijn verklaring was maar een zwak excuus voor wat hij had aangericht. Het was ook helemaal niet zijn bedoeling om de boel te sussen. Bloed in de raadszaal. Schande! Slechts flarden waren verstaanbaar te midden van de kakofonie.

Hij haakte direct in op de paar zinsneden die hij kon onderscheiden. 'Ik heb het recht! Gemaakte beesten hebben geen enkel bestaansrecht in onze samenleving of ze zich nu achter een menselijk of een monsterlijk uiterlijk verschuilen.' Hij griste het weesmeisje dat de jagers zogenaamd bij de demon hadden aangetroffen van de grond en nam het op zijn arm. 'Heeft dat bloeddrinkende monster evenveel bestaansrecht als dit kind? Laat me niet lachen. Niet langer schikken wij ons in uw besluiteloosheid. De bloedroof stopt hier.'

Het was hem onmogelijk om zich nog langer verstaanbaar te maken. De raadsheren van adel aan de overzijde van het barokke spreekgestoelte dat de raadszaal in tweeën deelde, rolden zowat over elkaar heen. Rode koppen, briesende neusvleugels, grote opbollende bakkebaarden. Een aantal stond zich tegen de balustrade van gedraaid hout te verdringen. Nog even en het gevaarte zou omkiepen. Vuisten zwaaiden in de lucht. Overslaande stemmen die hem opdroegen dat hij het lijk onmiddellijk moest verwijderen en wat al niet meer.

Sommige van hen uitten openlijk bedreigingen.

Te midden van alle opwinding verkeerde één man in complete kalmte. Gunther Eisenwoud grijnsde wrang in zijn baard. Natuurlijk was hij de rust zelve. Zijn diepbruine ogen namen alles onverstoortbaar in zich op. Geen detail ontging hem. Even dwaalde zijn blik af naar de paar gestalten tussen het publiek wier onnatuurlijke bestaan en rechten hij – zoals de meeste mannen van adel – met hand en tand verdedigde. Vanzelfsprekend bevonden zich alleen gemaakten met een menselijk uiterlijk in de zaal. De tot monsters getransformeerde exemplaren hielden zich zoals gebruikelijk schuil. Met een geïrriteerd handje wuifde Eisenwoud de raads mannen rondom zich weg. Ze konden wat hem betreft op hun kop gaan staan, hij zou niets ondernemen om de situatie te verketteren.

's Mans kalmte bracht Storm niet van zijn stuk. Verre van dat. Woorden zouden deze strijd nooit winnen. Staal was het enige middel dat de balans in hun voordeel kon laten doorslaan.

Het weesmeisje, nog geen zes jaar oud, vers van straat geplukt, kroop snikkend tegen hem aan. Hij deed een paar stappen achterwaarts zodat de graaiende handen van de opgewonden raadsheren niet bij haar konden en suste haar. Ze had het goed gedaan. Hij voelde geen enkel berouw over de leugen. Het gemaakte monster had dit kind in het bijzonder misschien niet gevangen, maar in haar plaats waren er talloze anderen geweest, dat leed geen twijfel. Het nest van het gemaakte wijf had vol kaalgevreten botten gelegen volgens de jagers.

Aan zijn eigen zijde, onder de uitverkorenen van het volk, alle negenennegentig, waren de reacties gematigder, maar niet noodzakelijkerwijs positiever van aard. Een blik over zijn schouder vertelde hem dat onder de Blauwen meer ontzetting was te vinden dan blinde woede. Hoofdschudden en verslagenheid. Slechts een handjevol steunde hem openlijk. Johardis Vrijmoed, Eerdman Schepper en Rijvert Steenhouwer stonden te applaudisseren. Eerdman floot tussen het klappen door op zijn vingers.

Storm nam de rest van de volksvertegenwoordiging in zich op. Hadden ze niet kunnen raden dat hij het werkelijk zou doen? Kenden ze hem zo slecht na al die jaren? Het was geen nieuws dat hij de

raadsbanken met veel te brave borsten deelde. Ze hadden niets te vrezen: als er een kop zou rollen, was het die van hem.

Glunderend keek hij op naar de menigte, de galerijen gevuld met de gewone man en vrouw. Ze braken de boel bijna af. Nogmaals hield hij het aangepaste wapen hoog in de lucht. Het gebaar werd met luid gejuich begroet. Er waren ontelbare uren in gaan zitten om een goed ontwerp te vervaardigen. Stalen pennen afvuren was een heel ander verhaal dan kogels. Nu konden ze eindelijk terugvechten met wapens die voor bijna iedereen betaalbaar waren. Dat was zijn persoonlijke belofte. Stalen pennen in ieder huishouden.

Met het kind op de arm en het wapen in zijn vrije hand verliet hij de raadszaal. Johardis, Eerdman en Rijvert volgden hem op de voet, evenals de stroom toeschouwers vanaf de galerijen. Johardis klopte Storm voldaan op zijn schouder. Ze wisselden een korte blik uit. Voor het eerst zag hij een spoor van hoop in Johardis' ogen.

Boven aan de treden die naar het Koningsplein afdaalden, zette hij het weeskind neer. De daalder die hij in de zak van haar jurkje stopte, zou haar voorlopig in leven houden of haar dood worden. Zo was de wereld waarin ze leefden. Het was meer dan ze met een maand sloven in de fabriek zou verdienen. Ze verdween als aangeschoten wild in de menigte die zich om hem heen verzamelde.

De jagers droegen de afgeschoten gemaakte naar buiten. Ze smeten het kadaver onder aan de vijf traptreden op het plaveisel neer en creëerden meer ruimte voor Storm, zodat hij niet onder de voet werd gelopen. Argasz de Doder porde met de neus van zijn laars in de levenloze homp vlees. Hij vertrouwde het nog steeds niet, ook al had hij het effect van een stalen pen in het gemaakte brein de afgelopen dagen meerdere keren aanschouwd. Gemaakt bloed liet zich doorgaans niet zo eenvoudig uitroeien, was zijn ervaring, een idee dat hij duidelijk maar met moeite losliet. Het misvormde leven had immers de eeuwigheid aan zijn zijde.

Storm sprak de groeiende menigte toe. Mensen lieten hun alle-daagse bezigheden varen om te horen wat hij te zeggen had. Het nieuws over de terechtstelling in de raadszaal deed snel de ronde. Velen werden uit sensatielust aangetrokken in de hoop dat er nog

meer bloedvergieten zou volgen. ‘Wij weten allen dat dit het echte gezicht is van gemaakt leven. Ook al verschuilen vele van hen zich achter een menselijk uiterlijk, dit is hun ware gedaante. Hun innerlijk is eender en zij dorsten maar naar één ding: ons bloed en het bloed van onze geliefden.’ Hij wees naar het statige gebouw met zijn pilaren in neoklassieke stijl achter hen, eens het paleis van Reijnhart II, maar sinds de Ontkroning onderdak van raad en rechtsorde. ‘Daarinnen geloven ze in de smoezen van menselijke gemaakt, in naam van het leven. Welk leven, vraag ik u? Hun leven of dat van ons? Het wachten is voorbij. Vanaf vandaag neemt het volk – ieder van u – het recht in eigen hand.’ Er steeg opgewonden gejoel uit de menigte op en er vlogen een paar petten en hoeden door de lucht. Hij zette zijn vinger kort tegen zijn lippen en sprak verder zodra het tumult afnam. ‘Zij kunnen niet langer om de Bloedwet heen. Jullie wet.’

‘Onze wet! Dankzij de Rode Storm,’ riep iemand.

Storm bedankte met een zwierig gebaar voor de woorden. Zijn toon bleef ernstig: ‘Voor bloedroof betaal je de hoogste prijs. Punt uit. Als zij de Bloedwet afwijzen komende Asdag, zullen zij eveneens een prijs betalen. Laat weten dat jullie geen nee accepteren. Hun zeggenschap over ons doen en laten is voorbij. De macht om de opmars van gemaakt bloed te stoppen, ligt bij ons. Bij jullie. Wij zijn de wet en de wet weigeren is ons weigeren. Tegen gemaakt leven, monsterlijk of menselijk, zeg ik: Kom maar op!’

Het plafond in de balzaal van paleis Van Minnewold schitterde als een ware sterrenhemel. De imitatie was verbluffend. Eventjes wist de illusie Storm te betoveren. Hij keek graag naar een dergelijk schouwspel.

Zijn blik gleed over de dansende paren, de pracht en praal van hun vermommingen, de zorgeloosheid van de dames en de halfslachtige vastbeslotenheid van de mannen. De nonchalance waarmee ze in het leven stonden vervulde hem met jaloezie.

Zijn hart was niet van steen, zoals velen beweerden. Het verschil tussen hem en andere mensen was dat hij vanaf het moment dat hij de waarheid aanschouwde, haar nooit meer vergat. Het doel dat hem

voor ogen stond, was nog lang niet bereikt: een wereld vrij van gemaakt bloed. Diep in zijn hart wist hij dat hij nooit getuige zou zijn van dat moment.

Mensen werden gevormd door afkomst, door rijkdom of gebrek. Hij was een creatie van het verleden. Hem was geen keus gegeven. Haar evenmin. Hij speelde met de trouwring aan zijn rechterhand, zoals hij zo vaak onbewust deed wanneer hij aan haar dacht. Ivette.

Bijeenkomsten als deze verfoeide hij bijna met dezelfde passie als waarmee hij gemaakt leven haatte, maar als lid van de raad moest je nu eenmaal overal en nergens je gezicht laten zien. Wekelijks waren er verplichtingen die hem van zijn werk afhielden. Sinds hij het beest in de raadszaal had terechtgesteld, nauwelijks een week geleden, stroomden de uitnodigingen binnen. Deze afspraak had al lange tijd op de agenda gestaan. Het jaarlijkse bal van barones van Minnewold kón je niet laten schieten.

Hij struinde door de lange zaal. Met bladgoud omlijste spiegels bekleedden de muren en wekten de illusie van een eindeloze ruimte, gevuld met een oneindig aantal gasten. Goudgalon, diamanten en parels glansden in het kaarslicht.

Het nut van een gemaskerd bal ontging hem; iedereen wist precies wie er achter welk masker schuilging, maar deed net alsof ze het niet wisten. Het perfecte excuus om met elkaar te rommelen in een achterkamertje. Dergelijke capriolen lieten hem koud. Vanzelfsprekend vervulde hij zijn plichten tegenover degenen die hem financieel steunden, maar daar eindigde zijn toewijding. Toegegeven, meer dan eens kwam er gerommel in achterkamertjes aan te pas. Een bijkomstigheid waar hij zich al lange tijd bij had neergelegd. Een rouwende weduwnaar had een absurde aantrekkingskracht die hij nooit zou begrijpen.

De vermomming die hij droeg, dankte hij aan zo'n bewonderaar. Madame Bozard steunde zijn politieke uitlatingen niet per se. Het was haar er voornamelijk om te doen om haar man dwars te zitten die het rood droeg. Zelf zou hij nooit zo'n bedrag aan zoiets vluchtigs als een masker uitgeven. Hij zou wel gek zijn. Het ding had een lieve duit gekost.

De politieke tweedeling onder de gasten was duidelijk zichtbaar. Het rood van de adel overheerste. De meeste dames droegen een rood fluwelen lint rond de hals, terwijl de heren voor een cravate in dezelfde kleur hadden gekozen. Van het volkse blauw was maar weinig te bekennen. Hij knikte de paar partijgenoten die hij tegenkwam in het voorbijgaan toe, maar bleef niet staan om te badineren. De gemoederen waren nog steeds gespannen.

Zelf droeg hij het blauw altijd bij zich. Niet eens om zijn politieke overtuiging te onderstrepen, maar vanwege de herinnering aan Ivette. Vanavond was niet alleen zijn cravate blauw, maar ook het lint dat zijn masker op zijn plaats hield. Het blauw van het vrije volk tussen zijn rode, kortgeknipte haar maakte de hele vermomming overbodig. Zijn demonische uiterlijk maakte sommige gasten aan het schrikken. Het masker was een fraai staaltje leerbewerking: de trekken van een grauwendende beer die zijn boventanden blootlegde waren zeer natuurgetrouw. Het bedekte zijn gezicht slechts voor de helft. Praktisch elk haartje van het beest was uitgesneden in het dikke tuigleer.

Het zilveren handvat van zijn wandelstok droeg eveneens de beeltenis van een beer. De bestiale trekken werden langzaam door gebruik opgevreten, maar de ogen van granaat keken nog even vals als op de dag dat ze waren geslepen.

Hoe langer hij rondkeek, hoe meer menselijke gemaakt hij tussen de gasten zag. Zij hoefden geen kleur te bekennen. Zij waren het rood. Elegant in al hun bewegingen. Gekleed tot in de puntjes. Ze leken op de een of andere manier meer mens dan de mensen om hen heen, maar hij wist dat het een bittere illusie was.

Hij zag hen en zij zagen hem. Er bestond geen enkel misverstand. Storm wist dat het niet lang meer zou duren. Hij was er al zo lang klaar voor. Alles wat hij kon en was had hij gegeven. Veel nut had zijn bestaan niet meer voor de wereld, tenzij als martelaar voor dat ene doel. Hij kon niet zeggen dat hij naar het moment uitzag, maar het was onvermijdelijk. Hij was té gevaarlijk geworden. Sinds Ivettes dood leefde hij volgens één regel: handel naar je overtuigingen. Hij was er de man niet naar om voor de consequenties weg te vluchten.

Vanaf zijn gekozen uitkijkpost langs de rand van de balzaal keek

hij toe hoe een kooi naar binnen werd gereden. Vervaarlijk uitzierende mannen gekleed in lange jassen met breedgerande hoeden op hun hoofd joegen de dansende paren uiteen. De muziek kwam piepend en krakend tot een halt. In de kooi zat een woeste demon, althans, dat moest het voorstellen. Het kostuum was niet geloofwaardig, eerder mottig dan angstwekkend. Schijnbaar uit het niets sprong een man met vlammend rood haar tevoorschijn. Het stond in scherpe pieken overeind. Hij maakte een groots gebaar in de richting van de kooi. 'Ik presenteer u: het monster!' De demon sprong grommend tegen de tralies op. De gasten klaptten. Er volgde een vurige monoloog, waarin het woord 'ik' veel voorkwam. De Rode Prediker kwam snel op dreef en begon steeds meer over zijn eigen woorden te struikelen. Het publiek lachte hartelijk om de vertoning en spoorde de man aan door het scanderen van zijn naam: 'Storm, Storm, Storm!' Wandelstokken werden in een begeleidend ritme tegen de vloer getikt.

'En dit, mijne dames, mijne heren, is hoe men het beest ter dood brengt.' De parodie van de Rode Storm klom met een absurd groot pistool de kooi in en schoot de demon met een welgemikt schot tussen de ogen dood. Rode confetti spoot met een knal uit het hoofd van het gedrocht regelrecht de verrukte menigte in.

De Rode Storm haalde twee keffertjes tevoorschijn: de honden van barones van Minnewold zelf. 'U dacht toch niet dat ik de kinderen was vergeten, die ik hoogstpersoonlijk – mét gevaar voor eigen leven – uit de greep van dit Onding heb gered!' Met een dramatisch gebaar gaf de speler de opgewonden blaffende schoothondjes aan de barones terug. De vrouw werd door emotie overmand en viel bijna in zwijm. Ze was de beestjes al uren kwijt. De ontroerende hereniging maakte een luid applaus bij de toeschouwers los.

Storm klapte mee. Hij richtte zijn applaus welgemeend tot de barones, toen hij haar naar hem zag kijken. Zoals altijd zat de vrouw boven op het nieuws. Bewonderenswaardig hoe ze de berechting zo snel onderdeel van deze avond maakte. De gezette vrouw knikte hem toe. Haar kapsel reikte stukken hoger dan de rode haarpieken van de speler. Zwierige rode veren priemden er speels bovenuit. Storm zag twijfel in haar blik, alsof ze niet wist of hij het werkelijk meende; toen

richtte ze zich weer tot de gasten aan haar zijde. Haar dikke vingers kroelden door de vacht van haar twee keffertjes.

Als hij niet wist dat het zinloos was, zou hij haar erop wijzen dat ze een loopje met de waarheid nam. Ondanks alles had de Rode Storm nog steeds geen bloed aan zijn handen. Het was een detail waar hij veel waarde aan hechtte. Niet dat hij er iets op tegen had zijn handen vuil te maken aan de gore poel van gemaakt leven. Integendeel, hij hunkerde ernaar om een paar van hen met zich mee te sleuren naar de slaapkamer van de Gehoornde Vrouwe.

Het orkest zette een stevige polka in, waarop de predikerszoon en de demon in elkaars armen sprongen en zich in een wilde dans wang aan wang onder de feestgangers mengden. Binnen een paar maten stond de hele balzaal op zijn kop.

De heren en dames die rondom Storm stonden, praatten achter hun geschoeide handen en waaiers. Vanuit alle hoeken waren de ogen op hem gericht. De ijskoude blikken van de gemaakten ontgingen hem evenmin. Ze zouden de schijn niet lang meer ophouden. Hij zag monsterlijke exemplaren door de menigte glijden, die zich doorgaans niet onder mensen begaven. De feestvierders waren zo uitzinnig dat ze niet opmerkten dat sommige van die verschrikkelijke gezichten helemaal geen vermommingen waren.

Het was hoog tijd om te vertrekken. Hij wilde geen bloedbad onder de feestgangers op zijn geweten hebben, ook al zou het zijn gelijk dubbel en dwars bewijzen. Ze zouden hun ware aard tonen, onder zijn voorwaarden.

De lucht was helder, de maan niet meer dan een langzaam afstervende sikkkel. De winter wist nog steeds niet te overtuigen. Freule Lente zou het makkelijk hebben dit jaar. Hij was blij dat hij de bedompte balzaal achter zich kon laten. Een blik over zijn schouder vertelde hem dat ze nog niet kwamen. Hij snoof de frisse lucht diep op, genoot ervan zolang hij nog genieten kon.

Gehuld in zijn mantel en met zijn hoge hoed onder de arm liep hij door de nacht. Nog even hield hij de vermomming van halfmonster vol. Het was goed om de wereld door andere ogen te bekijken. Stede

was op haar mooist in de nachtelijke uren. Maar weinigen durfden ervan te genieten. Hij weigerde te leven met restricties zoals angst.

Halverwege de Janszbrug bleef hij staan. Het water van de IJnder glinsterde als de kunstmatige sterrenhemel in paleis Van Minnewold. Storm onthulde zijn trekken. Vanaf De Jan had hij een goed uitzicht over de stad. Lantaarns waarin onrustig gaslicht brandde stonden in een lange rij op wacht langs de glooiende oever. De kades waren op een paar moedige gestalten na verlaten.

Hij keek in de holle ogen van het masker. De trekken van het beest konden de gruwel van de werkelijkheid niet evenaren. Hij zag Ivettes zusjes – Bianca en Harwijne – opnieuw huilend in de vlammenzee verdwijnen, weggedragen door verwrongen schimmen. Het beeld stond hem duidelijker voor ogen dan de rest van de gebeurtenissen. Hoe hij het ook probeerde, hij kon zich Ivettes gezicht niet meer herinneren. Alleen het felblauwe lint in de donkere honing van haar haren. Het medaillon met haar beeltenis erin lag verstopt maar niet vergeten in de la van zijn werktafel. Hij verdroeg het niet langer om ernaar te kijken. De herinneringen die haar trekken in hem lieten ontwakken, waren pijnlijker om te herbeleven dan de laatste momenten van haar bestaan.

De kou wakkerde het gevoel van verlies aan in zijn hart. Ze hadden hem haar ontnomen in het seizoen van vorst en ijzel. De sneeuwkllokjes staken net hun kopjes boven de grond. Het eerste, ijle teken van hoop na een lange winter.

Hij haalde zo diep adem als zijn longen aankonden. De littekens op zijn borst drukten zwaar op zijn hart. Dagelijks vervloekte hij het feit dat de worsteling met het monster slechts bijna zijn dood was geworden. Het offer dat hij bracht, was niet voldoende. Het was geen offer. Het was falen, het grootste falen van zijn leven.

Nooit meer.

Het was tijd om afscheid te nemen van de nachtmerries die hem voortdreven. Al die betweters die zogenaamd wisten wat hij meemaakte, vertelden hem dat hij het moest loslaten. Eindelijk was hij zover, nu, aan het eind van al zijn inspanningen. Het moment was gearriveerd. Hij had het in hun blikken gezien in de balzaal. De

monsters zouden wraak nemen voor wat hij had gedaan. Het voelde alsof hij nog maar net met zijn werk was begonnen, maar hij had de afloop uit handen gegeven. Hij was tot het uiterste gegaan en voelde geen greintje spijt. Laat ze komen. Het zou de verlossing zijn die zijn gelijk bewees.

Met een grote zwaai wierp hij het leren berengezicht van zich af. Even leek het te zweven op de wind, toen dook het met een smak tegen het ijzig zwarte water van de IJnder.

Hij plantte zijn hoed op zijn hoofd en liep verder. Zijn wandelstok met de zilveren berenkop tikte op de plaveistenen. Sinds die ene dag droeg hij altijd een kling bij zich, meestal verstopt in het handvat van een stok. De berenkop was zijn favoriet. Hij gaf nog steeds de voorkeur aan het steekwapen boven een vuurwapen. De driekantige kling binnen in de degenstok hield het midden tussen een degen en een hartsvanger, geschikt voor een gevecht op korte afstand. Niet dat het veel zou baten tegen gemaakt leven, maar een mens mocht een paar povere illusies bezitten. Staal was immers staal.

Zijn respect voor een man-tegen-mangevecht was groot. Liever nog zag hij het pleit vuist tegen vuist beslecht worden, maar deze strijd viel niet te winnen zonder gewet staal. Hij was een idealist, geen dwaas. Van jongs af aan had hij van zich af leren bijten. Een roodharig joch, de zoon van een priestershoer geboren uit een kruising tussen lust en geloofstwijfel, vormde een eenvoudig doelwit in het Scheepskwartier. Vrouwen zoals zijn moeder verkeerden in een voorkeurspositie ten opzichte van andere hoeren, hun bestaan werd oogluikend toegestaan door de vrije kerk mits ze hun diensten voor dienaars van de Heer reserveerden en elk kind dat werd verwekt een kans op leven kreeg. In ruil hiervoor kregen de gediensstige vrouwen financiële zekerheid in de meest sobere zin.

Toen zijn moeder aan de waterpest was gestorven en hij door een onwillige vader in huis was genomen was het er niet veel beter op geworden. Overal waar hij ging was hij van meet af aan een buitenstaander. De woede in zijn vuisten had hem na Ivettes dood bijna te gronde gericht. Nu hield zijn vechtlust hem in vorm. Waarom hij de moeite nog nam om te trainen, wist hij niet. Een mens was niet

opgewassen tegen de kracht van gemaakt leven. Wellicht deed hij het alleen om de eer aan zichzelf te houden. Ze zouden hem niet zomaar te pakken krijgen.

Hij liep niet alleen door de nacht. Er waren schimmen bij hem van menselijk vlees en bloed, die uit eigenbelang over hem waakten. Lijfwachten kon hij zich niet veroorloven, maar het lot had hem een handvol beschermengelen toebedeeld. Waar was heden ten dage immers de kans groter om een gemaakte te pakken te krijgen, dan in de schaduw van de Rode Storm? Hij vond het best om als lokaas te dienen. Vanavond zouden de jagers krijgen wat ze wilden. Het afknallen van dat ene monster in de raadszaal was het begin.

Ook zonder hen in zijn kielzog zou hij gaan waar hij ging: regelrecht op zijn ondergang af. Hij verschool zich achter niets of niemand.

Stilaan bereikte hij het deel van Stede waar men minder respect voor de dood had. Elk steegje bracht hem verder terug naar het verleden, naar de weinige zorgeloze jaren die hij had gekend. Hij hield van dit deel van de stad. Hier noodde men de Gehoornde Vrouwe vol bravoure aan de dis. Hier durfde men vrij te zijn, terwijl juist in deze straten de meeste verdwijningen plaatsvonden. In het Scheepskwartier leefden de mensen die de gegoede burgerij kon missen als kiespijn, de uitvreeters, de betaalde vrouwen en de handwerkers die hun baan hadden verloren dankzij de opkomst van stoommachines.

Het was er sinds zijn kindertijd alleen maar erger op geworden. Meer en meer van hen verdwenen, zonder dat er een haan naar kraaide. Wat vertelden ouders hun kroost nu om gepaste angst in hun hart voor het duister te laten ontwaken? De verhalen van zijn moeder hadden hem nooit bang gemaakt. Ze vervulden hem alleen maar met nieuwsgierigheid.

Had hij maar beter geluisterd.

De nauwe straten rondom het Vorstenbeekplein, waar wekelijks de vismarkt plaatsvond, behoorden in de nachtelijke uren toe aan de hoeren en het schuim van de aarde. Het was niet veranderd sinds zijn eerste levensjaren, als een prent die er over honderd jaar nog precies hetzelfde zou uitzien. Hier lag zijn thuis. Iedereen kende hem van gezicht. Ze wisten dat de Rode Storm voor hen streed en hun een

stem gaf. Iedereen wist wat er onder zijn leiding in de raadszaal was gebeurd. Hij wimpelde het ene na het andere aanbod af. Ze varieerden van een gratis kroes bier tot een aanzienlijke korting op een persoonlijk onderhoud in een hoerenkot.

Op het plein zelf was het rustig. De boel was zo goed als verlaten. Ergens in de schaduwen stond een zeeschuimer met een vrouw te rotzooien. Voor de rest: stilte.

Storm slenterde op het labyrint af dat in twee kleuren kinderkopjes vlak voor de kleine Kerk van het Vrije Volk was gelegd. Als kind had hij de doolhof talloze keren doorlopen. Voor geluk. Eenmaal in het midden deed je een wens.

In gedachten verzonken herontdekte hij de voetstappen uit zijn jeugd. Hij kon zich geen betere plek voorstellen om de confrontatie aan te gaan. Door zich aan hem te vergrijpen, zouden ze eindelijk de verkeerde pakken. Hij was geen onbelangrijke armoedzaaier. Zijn dood zou niet onopgemerkt blijven. Voor twijfel was geen plaats. Het zou hier en nu eindigen.

Langzaam draaide hij rond zijn as, terwijl hij naar de nacht luisterde. Hij hoefde ze niet te zien om te weten dat ze er waren. Zijn rechterhand opende de sluiting van zijn cape. De stof gleed in een hoopje op de grond. Zijn beide handen omklemden de wandelstok met daarin de slanke degen. Hij trok het staal een duim uit de schede. Met gebogen hoofd staarde hij naar de glimmende neuzen van zijn schoenen. Hij stond precies in het hart van de doolhof. Bidden deed hij al lang niet meer en wensen leken te veel op een gebed.

Net toen de woorden ondanks zijn weerwil op het puntje van zijn gedachten verschenen, klonk er een kreet. Zijn blik vloog in de richting van het geluid. Nog net zag hij hoe een lichaam op nog geen tien passen afstand van hem tegen de kasseien smakte. Botten braken en adem werd door de inslag uit longen verdreven.

Storm trok de kling uit de wandelstok en snelde op de man af. Hikkend hoestte de jager zijn eigen bloed op. Storm kende hem alleen van gezicht. Hij had geen zinnig woord voorhanden, want het was duidelijk dat geen enkele hulp zou baten. De man staarde met wijd opengesperde ogen langs hem heen. Storm volgde zijn blik en

zag vanaf het dak van het gebouw een schim op hen neerstaren. De schaduw had het geweer van de jager afgepakt, maar maakte geen aanstalten om het te gebruiken. De jager greep naar Storms hand, terwijl hij met zijn andere naar zijn pistool zocht. Storm begreep precies wat hij wilde en pakte het geladen wapen dat de man schuin tussen zijn gordel droeg. Hij vloog overeind en richtte omhoog, maar de gemaakte gestalte was verdwenen.

Een laatste adem sijpelde in een hortende rochel uit de jager weg.

Storm beende terug naar het midden van het labyrint. Het staal-pistool met de lange loop hield hij strak voor zich uit gestrekt. In zijn andere hand glom het staal uit zijn degenstok. Hij zocht een doelwit. Zijn ogen schoten door de duisternis, terwijl hij zijn ademhaling onder controle probeerde te houden. Even geloofde hij dat er maar één gemaakte was, dat geen van de andere hem was gevolgd. Waar was verdomme de rest van de jagers? Hadden ze er na een paar dagen alweer genoeg van om hem achterna te sluipen? Waren er ergens anders eenvoudiger duiden te verdienen?

Een schim streek een lucifer af. De vlam flakkerde op als paniek in een versteend hart. Het vuur bracht het uiteinde van een sigaartje tot leven. Ogenblikkelijk richtte Storm zijn wapen op de lichtbron. Kort zag hij de trekken die bij de gestalte hoorden. Hij kneep zijn ogen samen om alles goed in zich op te nemen. Er was geen spoortje verbazing in hem aanwezig, toen hij menselijke vormen zag. Triomf trok aan zijn mondhoeken. Niet alleen tot monsters getransformeerde gemaakten waren hem gevolgd. De vlam doofde. Hij loste zijn schot en verspeelde zijn enige kans. Op het moment dat hij de trekker overhaalde, wist hij het. De vlam had hem net voldoende afgeleid, waardoor hij de schimmen pas zag toen ze zich als inktzwarte roofvogels op hem stortten.

Bloedwetten: Vonnis

het eerste deel van Sophia Drenth's Bloedwetten. Genomineerd voor de Hebban Award 2015, bekroond met de Bastaard Fantasy Award

'Bloedwetten is origineel, goed geschreven en heeft een krachtige thematiek.'
– Christien Boomsma, Hebban

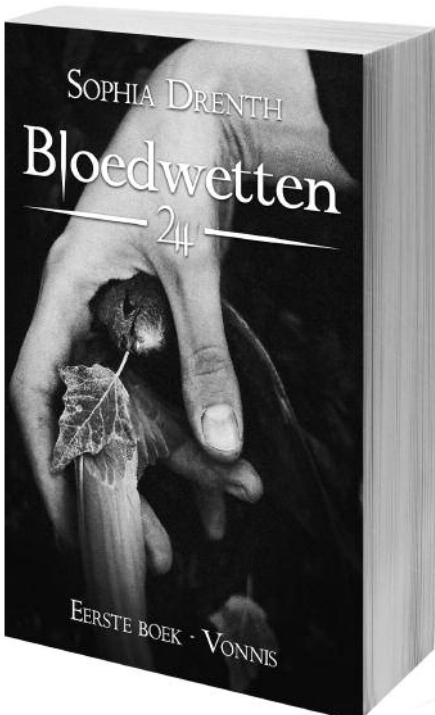
De van bloed afhankelijke Ath'vacii zijn een plaag in de vrijgevochten Neerlanden. Volksvertegenwoordiger Roan Storm heeft maar één doel: hun soort uitroeien. Hij verloor alles wat hij liefhad aan hun bloed-dorst en is bereid om zijn leven te geven voor zijn Bloedwet.

Door een van de monsters te laten executeren tekent hij voor zijn lotsbestemming. Maar de Ath'vacii geven hem niet de dood waar-naar hij verlangt: ze maken hem een van hen.

Voortdurend in gevecht met de bloedlust die door zijn aderen raast probeert hij de zin van het leven terug te vinden. Lukt het hem om zijn geloofwaardigheid als mens en raadsheer te behouden of geeft hij toe aan het monster?

Bloedwetten: Vonnis is een roman over transformatie, vrije wil, innerlijke kracht en trouw blijven aan jezelf.

uitgeverij Staaldruk
ISBN 9789492099235
398 pagina's
€ 19,95

Bloedwetten: Verlossing

het langverwachte tweede deel van Sophia Drenth's Bloedwetten

'Bloedwetten grijpt je bij de strot!'

– Anthonie Holslag

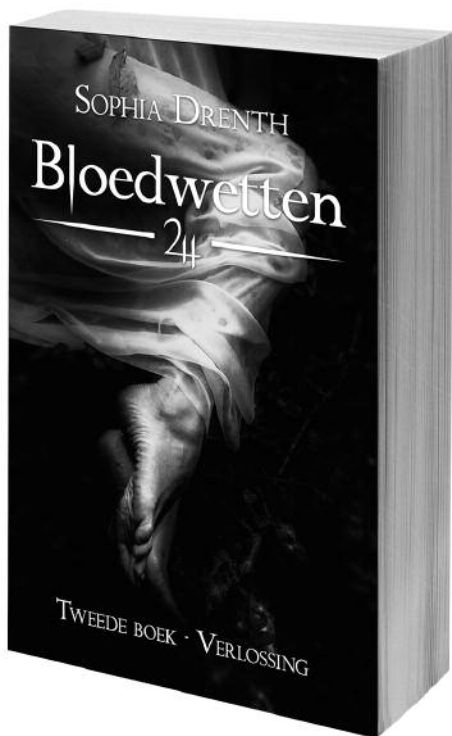
Neerlanders hebben hun angst verloren voor de bloeddrinkende Ath'vacii. Burgers gebruiken nu zelf gretig het pulver dat wordt vervaardigd uit Ath'vacii-bloed en bewonderen de machtige stem van een monsterlijke operazanger die eeuwen geleden onsterfelijk werd gemaakt.

Roan Storm is recent door de Ath'vacii tot het eeuwige leven veroordeeld. Hij verliest zijn grote liefde Maïa aan een sterfelijke mens. Samen met zijn staaljagers staat hij machteloos als zijn Bloedwet wordt misbruikt door zijn aartsrivaal.

Wanneer bloedhongerige mensen Ath'vacii beginnen aan te vallen en Maïa's leven in gevaar komt, valt Storm dieper dan zijn resterende vrienden ooit hadden kunnen vrezen.

Bloedwetten: Verlossing is een roman over liefde, loyaliteit en het omarmen van je duistere kant.

uitgeverij Staaldruk
ISBN 9789492099259
398 pagina's
€ 19,95

Zwart hart

een Bloedwetten-bronvertelling

'Drenth speelt meedogenloos met taal en met de gevoelens van de lezer.'

- Nienke Pool, Hebban

Yan ontsnapt aan het juk van de witkoppen met het voornemen de Sahandran te vinden. Deze zogenaamde nachtsluiers kunnen tijdens hun transformatie van mens naar monster elke vorm aannemen die ze willen.

Zo zal Yan eindelijk sterk genoeg worden om zijn moeder, zus en broers uit handen van de slavendrijvers te bevrijden. Maar Habu, de verwrongen god, heeft een bijzonder plan voor hem in petto.

Zwart hart verhaalt over de wording van de ongrijpbaarste Ath'vacii. Ontdek hoe het noodlot Jean Darvas Collignon trof.

uitgeverij Quasis
ISBN 9789492099174
44 pagina's
€ 5,95

